

וזאת תורת האדם, כל איש ישראל, אל יאמר בלבו חי, כי מה אני ומה כחי לפעל במעשי השפלים שום ענין בעולם.

אמנם יבין וירע ויקצע במחשבות לבו, שכל פרטי מעשיו ודבריו ומחשבותיו כל עת ורגע, לא אתאכידו חי, ומה רבו מעשיו ומאד גדלו ורמיו, שכל אחת, עולה כפי שרשה, לפעל פעלתה בגבהי מרומים, בעולמות ובחצות האורות העליונים, (י)

11

הגהיה וקרוב לשמע, שגם זה בכלל כונתם ז"ל באבות (ב, א) ד"ע מה למעלה ממך. רוצה לומר, אם פי אינה רואה בעיניה הענינים הנוראים הנעשים ממעשיה, אבל תדע נאמנה, כי כל מה שנעשה למעלה בעולמות העליונים גבוהי גבוהים, הכל "ממך" הוא, על פי מעשיה לאן נוטים, על פיהם יצאו ויבואו!!

ובאמת, פי האיש החכם וכן את זאת לאמתו, לבו יחיל בקרבו בחיל וירעה, בשומו על לבו על מעשיו אשר לא טובים חי, עד היכן המה מגיעים לקלקל ולהרס בתטא קל חס ושלום, הרבה יותר ממה שהחריב גבוכרנצור וטיטוס.

כי הלא גבוכרנצור וטיטוס לא עשו במעשיהם, שום פגם וקלקול כלל למעלה, כי לא להם חלק ושרש בעולמות העליונים, שיהיו יכולים לנגע שם פלל במעשיהם. רק שפחטאינו נתמעט ותש כביכול כח גבורה של מעלה, את מקדש ה' טמאו כביכול המקדש העליון, ועל ידי כך היה להם כח לגבוכרנצור וטיטוס להחריב המקדש של משה, המכון נגד המקדש של מעלה, כמו שאמר רז"ל (איכה רבתי א, מג) קמחא טחינא טחינתא. הרי פי עונותינו החריבו נה מעלה, עולמות עליונים הקדושים, והמה החריבו רק נה משה.

וזהו שהתפלל דוד המלך עליו השלום (בתהלים ער, ה) "וירע כמביא למעלה בקרב עץ קרדמות", בקש שיהשב לו פאלו למעלה בשמי מרומים הרם, אבל באמת לא נגעו שם מעשיו פלל כנ"ל:

כנ"ל התיי, 188 א, פתק 3

12

כ"ל גדול הוא, שאע"פ שהעולם יורד חמיד כיריה אחר ירידה. מימ אין זה כי מצד החיצוניות שלו, דהיינו שהמעשים המדות נופלים ואינם בערך של דורות הראשונים מצד פרטיות הנשמות. אבל מצד הפנימיות, דהיינו כח הכלל של כללות קדושת האומה כנסיי, כל דור ודור מוסיף על הדורות הראשונים, מפני שהקדושה מצטרפת, ומצא שהקדושה של מעוט תורה ומעשים טובים של דורות האחרונים מוסיפה אור לשעבר ביב ועבירה אין לה פירות ולא צירוף, יתפרדו כל פועלי אור, ע"כ כללות האומה בתוכיתה היא מלאה יותר אור ד' מכפי הערך של העבר, אלא שאין הדבר נגלה לעין עד בא משיח דצקנו ביב, שיצא מ-היכל קן צפורי, כ'לוטר: מכל הקדושות שבכח יגלה בפועל, וראו כיב יחודא, וע"כ בזמן שהי רחוק מגאולה הי אפשר לקליפה להתלבט באמונות רעות-בפועל כמו ע"ז וכשוף, ומינות היא ביב אמונה רעה תמציתה היותר רעה של ע"ז, וכשהיא בולעת אורה נכס טובבת היא אוחז במצודים ומרצצת את דם החיים הרוחניים שבנשמתו החיל, בסוד ש"ממית בידיה תחפשי". אבל בזמן הקרוב לגאולה אין כח לקליפה להמציא אמתות רעות, כיא להקליש חיז את אור האמונה בלב החלישות, וחלישות זו, אע"פ שהגלכדים בה חושבים שהיא כפירה, הם כמו נתפסים ברשת באין דרך הגלה אין לה שום ערך של מציאות כלל כיא הסרה הסברה הארת השכל הרגש, ע"כ מיד שמאירין להם בדרך ד', ע"פ ד"ל שכל ישר הרגשות טובות, תולך האור ופא"ד עליהם וסופם לחזור למטוב, והם שבי משע בועקב ואליהם יבא לציון גואל.

188 א, פתק 3

כי זה פשוט הוא, שגם הירוד שבאנשים אם יציעו לפניו שיכול הוא בכל עת לעשות חסד על כל העולם כולו, הכולל בתוכו כיב היות עד אין תכלית, יתעורר בשמחה ובגבורה לעשות טוב, וכל העצלות והרפיון אינו בא כיא מחוסר אמונה בגודל הטוב שעושים ממש עם כל היקום בעסק התורה, המצות, העבודה, והכיכות המרות, אשר עבור זה האיר ד' את עינינו בדברי קדושי עליון בעלי קבלת האמת, אשר הרחיבו המשכיות להודיע את גודל יקרת העבודה ואיך מעלים על ידה את כללות ההויה וכל פרטיה. אמנם צריך הדבר להתקרה אל הציור השכלי, כדי שיהי הוירו אמיץ והשמחה מבוססת, וזה הציור בא ע"י ההבנה של האחדות הרוחנית, דהיינו להשכיל שאור הנשמה של כל יחיד הוא מקושר עם הנשמה הכללית של כל ההויה כולה, שממנה שואב כל היקום לכל פרטיו את אור השלמות, וכידינו הוא להוסיף אור בנשמה שלנו ע"י התורה, החכמה, המצות, העבודה, והמדות הטובות, בכל עת ורגע, ובכל רגע שאנו מוסיפים אור בנשמתנו, אם רק נשים דעתנו שלא על עצמנו בלבד אהנו חשים כיא על כל ההויה, כי "כל פעל ד' למענהו", מוסיפים אנו ויחלמה חיים בכלל, הצדיק מוסיף על ידינו אומץ בעבודתו, והרשע מתמתקת רשעתו באיזה מדה, והרחורי תשובה באים לה, ואפילו הבהמות והחיות מתבססות לפי ערכן, ואפילו היצורים הנוטים להויק ולהחריב מתעדרים ומזדככים, מזוי הקדושה הנוכפת ע"י נשמה אחת השמה לב באמת על הכלל כולה, ואין צריך לומר גדול האור שמתוסף בצחצחות העליונות בנשמות, ובכל המדרגות של העולמות הרוחניים, שאין קץ ליפם והוד קדושתם וחמדתם, וזה נכון והגון לכל איש ביחוד מורע עם קדוש, ויותר היושב על אדמת קודש, ובפרט מי שזכו להסתופף בצלצת של עיר ד', שכל ההויה החמרית והרוחנית קשורה בה כקשר הענפים בגזע ושורש.

מובטח אני, שכל מה שזה היסוד יבורר יותר ויהי נקנה ביותר בינה ודעת ובהדר אמונה שלמה, שהיא מתוספת כל מה שהאדם שוקד יותר על דלתי תורה לשמה בכלל, וביותר על דלתי התורה הרוחנית, דהיינו הספרים העוסקים באור דעת ד', בין ע"פ שכל האנושי בין ע"פ סוד ד' ליראיו, רז"י תורה, שבפי אותה המדה יתגבר בקרב הלב הנשמה אור השמחה והגבורה לאהבת ד' וחשק המצות וקדושת תורה, אמנם לצורך לידעה זו צריך, שגמר התשלמה של הוספת האור השלם בכללות ההויה יחי דוקא ע"י גדולתם של ישראל ורוממות קדנם על אדמת ד', על-כן תהי ממילא אור צפית ישראל קשורה תמיד בחיי הנשמה.

188 א - פתק 3

13

הנני נתבעים להעלות את עצמנו, להרבות את גדולתנו, להרחיב את חכמתנו, באור החיים שמתוסף בנו הננו מוסיפים חיים זאור בכל היש, והיש כולו דוחק אותנו להמציא לו עילוי, צינורות שוטפים חפץ רצון וחיים ממלא כל היקום באים עדינו, מתעלים בעילוינו, שבים כגלי ים בשפעת שטפם, כמשברי אור בשיא חוסן מרוצתם.

ואנו כולנו בעלי החפץ וההכרה קרואים אנו לפתח את היש כולה, להרחיב את גבול הויתו, קרואים אנו להאדיר חפצנו, להבהיק הכרתנו, לעזו את יכלתנו, בלי מצרים היא שאיפתנו, ובכל מצר וגבול הננו נותנים ברכות נצחים, עז לנו באלהים סלה, את העולמים כולם אנו מנשאים, משגבים ומפארים, ונותנים פאר לאל חי העולמים.

188 א - פתק 3